

MEDITATIO VIII.

Lotio pedum. Joan. 13.

PUNCTUM I.

Amoris
Christi
proprie-
tates.
Joan. 13. 1.

PRO exordio passionis Dominicæ enarrandæ, ponit Joannes ista verba: *Cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem dilexit eos.* 1. Dilexit eos sicut se, imò plusquam se, cum pro illis tradiderit animam suam dilectam. 2. Dilexit constanter; usque in finem, dum ipse vixit, dum illi vixerunt, et usque in æternum. 3. Dilexit summè; quod maximum potuit, pro illis agens et patiens, et majora cupiens facere. 4. Dilexit in finem; ut assequerentur, in hæc vitâ, et alterâ, id ad quod erant destinati et conditi.

PUNCTUM II.

Humili-
tas Chris-
ti lavan-
tis pedes.
Pr. 92. 1.

Excellentia personæ se demittentis: quo est humiliatio major. Est enim Deus, quem adorat multitudo angelorum. Et hic humi prostratus lavat pedes vilium piscatorum. Quâ Deus, *decorem indutus est, indutus est... fortitudinem et præcinxit se;* dum omnia verbo creavit. At hic vestimenta deponit, et linteose præcingit, ad abluendas sordes pedum. Sed et Evangelista majestatem personæ inde æstimat, quòd omnia sciat, omnia possit: *Sciens, inquit, quia omnia dedit ei Pater in manus; et qui à Deo exivit, et*

Lotio pedum.

ad Deum vadit. Sciebat cuncta quæ sibi eventura erant. Poterat autem quicquid Pater: à quo per æternam generationem exivit, et in mundum venit, homo factus; rediturus mox ad Patrem, ut sedeat ad dexteram majestatis ejus, in excelsis, secundum assumptam naturam. Hic tantus *surgit à cænâ, et Joan. 13. 4. ponit vestimenta sua, et cum accepisset linteum, præcinxit se.* Considera, quâ caritate, et humilitate, ac studio, ipse per se omnia facit, absque alterius adjutorio. Ama tu etiam obsequia humilia: nam faciendo clamat: *Discite à me.*

Illa ipsa obsequia spiritualiter exhibuit. Deposuit vestimenta gloriæ, formam servi accipiens; sanguinem omnem fudit, ut lavaret nos; et pretiosâ suâ humanitate, tanquam linteo, quo erat præcinctus, tersit sordes nostras; undè ipsa humanitas sic deturpata fuit, ut non esset ei species neque decor. Isa. 53. 2.

PUNCTUM III.

Repugnantia Petri: *Domine, tu mihi lavas pedes?* Joan. 13. 6. Hæc ait stupefactus, quòd tanta majestas tam vili servo tam abjectum exhiberet obsequium. Admonetur alto consilio id fieri: *Quod ego facio, tu nescis modò; scies autem postea.* Non acquiescit tamen: *Non lavabis mihi pedes in æternum.* Bono quidem humilitatis zelo repugnat; at Deo displicet, etiam per speciem virtutis, quævis inobedientia. Quare Dominus minatur: *Si non laverò te, non habebis partem mecum.* Ita est, Domine: *Quis enim potest facere mun-* Job. 14. 4.

Lotio pe-
dum quid
notet?

Petrus
humilis,
sed perti-
naciens.

dum de immundo conceptum semine, nisi tu, qui solus es?

PUNCTUM IV.

Joan. 13. 9. Resignatio Petri: Domine, non tantum pedes, sed et manus, et caput: sic ayersatur separari à Christo. Timor Petri filialis. Timor salutaris, non servilis, sed fidelis. Respondit Dominus: Qui lotus est, non indiget, nisi ut pedes lavet. Testimonium reddidit Petro, quòd sit in statu gratiæ; ut et reliqui, præter unum Judam. Nam ait: Et vos mundi estis, sed non omnes; sciebat enim, quisnam esset, qui traderet eum. Cæterum etiam qui mundi sunt, lotionem pedum indigent, qui facile à terrâ pulverem contrahant. Hæc sunt peccata venialia: quæ ipsa sine Christi sanguine non lavantur, et impediunt partem cum Christo; quia cum illis nemo ingreditur Cælum. Quare debent in hæc vitâ, vel in purgatorio purgari.

PUNCTUM V.

Judæ etiam lavat pedes; et haud dubiè cum singulari benevolentia significatione, ut illius pectus emolliret: sed frustrâ. Discam diligere inimicos, et perficiam quoque illos demereri. Sed et cavebo à durtiâ cordis: Impius enim cum in profundum venerit peccatorum, contemnit. Et: Considera opera Dei, quòd nemo possit corrigere quem ille despexerit. O aufer à me cor lapideum!

Prov. 18. 8.
Eccle. 7. 14.
Ezech. 36. 26.

PUNCTUM VI.

Christus exponit facti sui rationem: Scitis quid fecerim vobis? Nempè non omnis assequitur divinum factorum arcanum, qui facta ipsa videt, vel audit; sed opus est gratiâ Spiritûs sancti. Porro dicit causam illius obsequii fuisse, ut exemplum inde caperent mutuæ inter se caritatis, et humilitatis præstandæ: siquidem ipse Dominus et Magister se usque eò demississet.

Nihil verò profuturum, si tantum sciant quid intenderit illo facto Dominus, nisi etiam expresserint imitando: Nam servus qui cognovit voluntatem Domini sui, et non fecit secundum voluntatem ejus, vapulabit multis.

Joan. 13. 12.
Luc. 12. 47.

MEDITATIO IX.

De præmissis à Christo ante institutionem SS. Eucharistiæ.

PUNCTUM I.

INSTITUTIONI Eucharistiæ præmissa est lotio pedum: ad designandam cordis munditiâ, quâ sumenda est Eucharistia; lotis videlicet etiam pedibus à levioribus peccatis, per sacramentum confessionis, et aquam lacrymarum: non recepturis nobis, si secus fiat, eum fructum, quem planè mundati recipiunt.

Cur lotio Eucharistiæ institutionem præcedit.

Deinde mos fuit, convivis pedes lavare: unde
Luc. 7. 44. Christus Pharisæo ait: *Intravi in domum tuam. Aquam
 pedibus meis non dedisti.* Significatur ergo exercitium
 humilitatis et caritatis, optimam esse præparatio-
 nem accubituris huic sacræ Mensæ.

PUNCTUM II.

Præmissa item cœna agni Paschalis: 1. Quia,
Agnus Paschalis figura Eu- charistia. ut ille sacrificabatur in memoriam liberationis ex ser-
 vitude Ægyptiacâ; ita in Eucharistiâ immolatur
 Christus, in gratiarum actionem pro liberatione ex
 priore servitute peccati, et diaboli. In priore tinge-
 bantur agni sanguine postes domorum; ut an-
 gelus percutiens transiret, non percussis Judæis,
 qui intus se continebant: carnes autem edebantur
 ad confortationem viæ. Ita in posteriore liberatione,
 per sanguinem Christi agni, immunes reddimur à
 damnatione æternâ; et carnibus ejus confortamur
 ad peregrinationem per hujus vitæ desertum. 2. Quia
Ritus esus. Exod. 12. ritus edendi agnum erudiebant nos quemadmodum
 Christus in Eucharistiâ sumendus sit. Sumere enim
 illam debemus, *renes accincti*, per castitatem men-
 tis et corporis: *Calceamenta habentes in pedibus*;
 custoditis affectibus, ne sordescant ex rebus ter-
 renis tanquam pulvere: *Tenentes baculos in mani-
 bus*; non nisi merito sanctæ crucis, et in ejus vir-
 tute fidentes: *Comedentes festinanter*; summâ cum
 aviditate et gustu: *Adhibitis panibus azymis sineer-
 ritatis et puritatis*; *cum lactucis agrestibus*; quæ sunt
 mortificationes

mortificationes sensualitatis. *Non comedendum ex eo
 crudum quid*; sed præmittenda consideratio tanti mys-
 terii: *nec coctum aquâ*; quasi languidâ meditatione,
 affectuque: *sed assum igni*; exardescendo in Dei
 amorem. Quàm ego absrum ab hâc præparatione!

PUNCTUM III.

Præfatur Christus: *Desiderio desideravi hoc pascha*
Luc. 22. 15 et 16. *manducare vobiscum, antequam patiar. Dico enim vo-
 bis, quia ex hoc non manducabo illud, donec implea-
 tur in regno Dei.* Sic ego debeo summo desiderio ac-
 cedere ad hoc Sacramentum: ut qui maximè indigeo
 hâc refectione; et quia non alia cogitari potest ex-
 cellentior. Deindè sic comedam, quasi ultimùm co-
 mederem; unde et viaticum vocatur: comedam tan-
 quàm nunc moriturus.

MEDITATIO X.

*De loco, tempore, et convivis in ins-
 titutione sacrosanctæ Eucharistiæ.*

PUNCTUM I.

TEMPTUS institutionis fuit, *pridie quàm pateretur.*
In Can. miss. 1. Ut sic magnitudinem suæ caritatis magis decla-
Ob amoris magnitudinem. raret, quando, cum maximè contra ipsum mortales
 conspirabant, tam eximium eis donum conferebat:
 Adeo ut vicissim nos nihil ab illius amore separare
 ullo unquam tempore valeat, quominus inter omnia

Desiderium manducandi nobiscum. Desiderium manducandi nobiscum. adversa illi adhæreamus. 2. Ut desiderium suum manducandi nobiscum semper ita ostenderet, voluit, in procinctu sui à nobis discessûs per passionem, relinquere semet in hoc divino Sacramento. 3. Quia hoc sacramentum erat passionis suæ memoriale, et quia in passione suâ cessabat legalis agnus, et vetera sacrificia; debuit tunc novum substituere sacrificium, quò umbræ veritas, nocti lux succederet. Et tandem: quò memoriale relictum in ipso mortis articulo, tene-rius afficeret animas diligentium: quod solet evenire.

PUNCTUM II.

Marc. 14. 15. Locus est typus Ecclesie et animæ. Locus fuit cœnaculum grande, stratum. In eodem, post resurrectionem, Christus discipulis apparuit, et Spiritus sanctus in Pentecoste datus est. Fuit Ecclesie typus, in quâ solâ edendus est hic cœlestis Agnus. Sed et animam significat, in quam Christus per sacramentum Eucharistie venit; quam caritate amplam esse oportet, ac stratam, ornatamque omni genere virtutum, tanquàm cœlum stellis. Non nominatur Dominus cœnaculi: quia apud Deum nihil interest, quisquis ille sit, quoad alios titulos, mag-nus an parvus, dum præbeat Christo idoneum hos-pitium.

Denique id cœnaculum evasit in domum oratio-nis: indèque prodire primò, ad annuntiandum Evangelium. Sic anima per Eucharistiam fit Dei tem-plum; indèque homo, ad communicandum etiam aliis quæ à Deo acceperit, foràs prodit.

PUNCTUM III.

Convivæ fuerunt apostoli, et inter eos Judas, qui suo facinori intentus, quæ dicebantur à Chris-to, non attendebat; nec si attendisset, credidisset: et ita, ut panem communem, accepit. Contra alii: devotè, et reverenter. Sed et jam: *Qui manducave-rit... vel biberit indignè, instar Judæ, reus erit cor-poris, et sanguinis Domini*, quasi illum prodidisset. Judas etiam communi-cavit, sed indignè. 1 Cor. 11. 27.

MEDITATIO XI.

De Conversione panis in corpus Christi.

PUNCTUM I.

QUOMODO in eo facto eluceat infinita Dei majes-tas. 1. Elucet sapientia: ut, quemadmodum invenit modum conjungendi res dissitissimas, Deum et hominem, in unitate personæ divinæ per incarnatio-nem, ad salutem nostram optimâ ratione perficien-dam; ita etiam invenerit modum seipsum exhibendi, jam hominem factum, in speciem alimenti, ad nos-tram spiritualem nutritionem et confortationem, et quamdam nobiscum admirabilem conjunctionem. 2. In-finita potentia. Nam momento, substantia panis in corpus Christi convertitur, ut sola maneant panis ac-cidentia velantia Christi corpus, atque sub iis ita totus maneat, ut sub quâvis etiam particulâ, nihi-lominus totum corpus delitescat, per ineffabilem Dei sa-pientia. Potentia. Matt. 16. 26.

Marc. 14. unionem cum ipsis panis speciebus. Quod ut cre-
22.
Luc. 22. damus fieri posse sufficit ejus omnipotentia : et ut
19. credamus factum esse, sufficit ejus affirmatio, cum
1 Cor. 11. ait: *Hoc est corpus meum.* Et hæc tanta operatur,
24 ut me servum, atque vermiculum alat in vitam æter-
 nam. 3. Bonitas, et caritas. Nam, sicut Pater æter-
Joan 3. 16. nus commendat caritatem suam, quâ sic dilexit mun-
 dum, ut *Filium suum unigenitum daret*: ita Unigenitus
 ejus commendat suam, quâ seipsum nobis intimè
 fruendum donat, in hoc sacramento. Porro, do-
 nando corpus suum, utique omnia simul, sangui-
 nem, animam, divinitatem, quæ cum corpore et
 in corpore ejus sunt; merita etiam, et satisfactiones,
 quæ hic nobis copiosè communicantur, donat. 4. Ze-
 lus salutis nostræ ardentissimus; quando non habuit
 satis, quod nobis salutem promerisset; verum ip-
 semet per seipsum fieri voluit medium et instrumen-
 tum, quo fructus suæ passionis nobis applicaretur.
 O si vicem reddam, et zelo gloriæ divinæ me totum
 impendam, et superimpendam!

PUNCTUM II.

Consideranda verba, quibus perfecit hanc mira-
 bilem conversionem. 1. *Hoc est corpus meum.* Non
 signum exhibet tantum, et memoriale suum: sed cor-
 pus ipsum. Ut bona mater, quæ filios non dat aliis nu-
 triendos, sed proprio nutrit lacte. Totum corpus dat;
 ut, sicut *Elisæus* ad suscitandum puerum membra
 membris applicuit, ita ego, ex membrorum Christi

Christus
 non sui
 signum,
 sed ipsum
 corpus
 suum de-
 dit.
4 Reg. 4.
34.

contactu, totus incalescam; et ab ore ejus, meum;
 ab oculis, oculi; sicque cætera membra et sensus
 mei, ab illius membris sanctificentur, rectèque or-
 dinentur; ut in nullâ re exorbitent, sed agant, quod
 Christus in ipsis operatur. 2. *Quod pro vobis datur*,
 vel ut habet Paulus, *tradetur.* His verbis, magis
 magisque confirmat dare se suum verum corpus; nem-
 pè illud quod morte afficiendum erat: et insinuat,
 quâ caritate se in mortem tradit pro nobis, eadem
 tradere se in cibum, et pignus salutis promissæ.

Hoc igitur est corpus, in quo illa sacratissima
 vulnera Redemptionis nostræ inflicta sunt; quæ
 etiam nunc retinet, sed splendentia et gloriosa: in
 quæ introduci petam, et abscondi.

PUNCTUM III.

Quomodo apostoli communicaverint. Credendum
 est, ubi Christus corpus suum consecravit, simul
 interno lumine mentes discipulorum illustrasse, ut
 crederent, et singulari modo apprehenderent ejus
 mysterii veritatem; unde maximâ cum reverentiâ, et
 submissione, illud de Christi manibus acceperint:
 Deinde (qui est fructus hujus divini Sacramenti)
 magnâ interiùs spirituali lætitiâ, et dulcedine fuisse
 perfusos. Solus Judas, ut indignus, ita expertus boni
 sensûs et consolationis fuit.

Aposto-
 lorum fi-
 des.

Dulce-do
 spiritua-
 lis.

PUNCTUM IV.

Ipsè
Christus
communi-
cat.

Quòd Christus se etiam ipsam communicaverit, particulam Eucharistiæ sumens. Ita plures sancti existimant. Solus ille, tali hospite, id est, se ipso dignum hospitium fuit. Gavisus est, et gratulatus sibi de tanto mysterio à se instituto in sponsæ suæ Ecclesiæ tutissimum præsidium, et solatium singulare.

MEDITATIO XII.

De conversione vini in sanguinem.

PUNCTUM I.

In Can.
Christus
totum
porrigit
sangui-
nem.

Hic est Calix sanguinis mei. Non pars sanguinis, sed totus exhibetur, sicut in passione totus effusus est; cum suffecisset vel gutta ad satisfactionem ex justitiâ. Et sanguinem exhibet in vase suo pretioso, in membris, et corpore suo, contentum, in quo est anima et divinitas. Et, *mei*, inquit. Terreni reges exsugunt sanguinem subditorum, undè postea sunt liberales: Christus suum præbet, indeque nos dat.

PUNCTUM II.

Cor Novi
Testa-
ment.
Marc. 14.
24.

Sanguis Novi Testamenti. Præstat Novum Testamentum veteri, quòd vetus sanguine pecudum confirmatum est; novum autem, sanguine Christi: quia

De conversione vini, etc. 43

nimirum in veteri promittebantur solum bona temporalia, in novo autem, spiritualia et æterna; ac in primis ipsa remissio peccatorum, et dona gratiæ et virtutum, et tandem hæreditas æternæ beatitudinis. Nec fuit satis Christo, quòd, ut ista nobis promereretur bona, sanguinem suum in passione fudit; sed etiam voluit ipsum sanguinem nobis relinquere, tanquam pignus, seu tabulas authenticas, quibus testatam reliquit suam ultimam voluntatem, de remissione peccatorum, et adoptione per gratiam, vitæque æternæ nobis tribuendâ. Unde hic sanguis dicitur Christi *novum Testamentum*, seu sanguis *novi Testamenti*.

Marc. 14.

Pignus
future
gloriæ
datur.

PUNCTUM III.

Qui (pro vobis et) pro multis effundetur in remissionem peccatorum. Pro vobis, speciatim. Pro ipsis dicit effusum, ut ad compatiendum magis moveat. Et ita, si unus tantum adfuisset, dixisset: Pro te; quæ applicatio vim habet emolliendi cor, et consolationem adfert singularem. Ergo mihi dictum cogitabo: *effundetur pro te*, et pro multis, et pro omnibus omnino, quantum est ex parte Christi. Et omnes verè dicuntur *multi*. Quòd si *multi* intelligantur, quasi non omnes, sed quàm plurimi, tamen id est verum, quantum ad fructus consecutionem, cujus non omnes se faciunt participes.

Mat. 26.
28.
Pro mul-
tis, quia
non om-
nibus ef-
ficax.

Luc. 22.
20.

Alioqui nemo omnino ab hujus sanguinis participatione excluditur, quamvis vilis et contemptus.

Nullum
Christus
excludit.

Imò, quod ad divinum atinet iudicium, tituli omnes mundi, donaque naturæ et fortunæ pro nihilo planè habentur, respectu participandæ gratiæ divinæ, seu fructûs passionis Dominicæ, hominibus applicandi. *In remissionem peccatorum*; sine limitatione: non tam multa et gravia esse possunt, quin sufficiat hic sanguis ad expiandum. *Effundetur*, copiam significat. Non guttatim; sed quasi rivi fluent.

MEDITATIO XIII.

De Sacramentalibus speciebus panis et vini.

PUNCTUM I.

CUR instituerit sub duplici specie. Prima ratio: ut quia convivium erat, in quo solet cibus potioque exhiberi, id etiam in hoc reperiretur. Etsi alioqui in singulis speciebus, totum est, quod cibis simul, et sitim animæ sedat. Secunda, præcipuè, ut repræsentaret nobis, quòd per passionem fuerit totus sanguis à corpore se junctus. Atque hoc cogitare debemus, quando consecratus calix adorandus attollitur. Et quia quinque fuerunt effusiones sanguinis præcipuæ, in agoniâ, in flagellatione, in coronatione, in cruce affixione, in lateris perfossione; licet eas sub Missâ commemorare, et offerre Patri æterno, cum gratiarum actione.

Quia convivium erat.

Ut repræsentatis sanguinis effusionem.

PUNCTUM II.

Cur volnerit sub speciebus ita latere, ut nullum tantæ rei indicium foris appareret. 1. Ad humilitatis et patientiæ exemplum: sicut per incarnationem sub humanâ specie latuit, ut pro quovis de vulgo haberetur, malèque etiam acciperetur: id quod etiam hic contingit, ut pro communi pane habeatur, ac etiam conculcetur aliquando. Ita velim ego latere, et contemni. 2. Ad exercitium fidei, quando sensus omnes contradicunt, et mysterium ratio non assequitur. Unde, per excellentiam, dicitur *mysterium fidei* in ipsâ consecratione. Nec sine magno miraculo mentes apostolorum sic illustratæ in illâ cœnâ fuerunt, ut tantæ rei sine dubitatione fidem adhiberent. Discurram per singulos sensus, expendens quomodò singuli tanquàm de communi pane judicant. Et ego nihilominus divinis potius verbis, quàm meis sensibus, firmissimè credam, non amplius esse panem triticeum; sed ipsum Christum Dominum, panem cœlestem, qui de Cælo descendit, et dat vitam mundo. 3. Ut occultatus fiduciam daret accedendi ad se: qui si esset conspicuus, quasi averteret nos à se; et verecundaretur amor, minùsque liberè illius rueret amplexus.

Christus latens hic, humilitatem et patientiam docet.

Ad fidem allicit.

Fiduciam præbet accedendi.

PUNCTUM III.

Cur in speciebus cibi et potûs. 1. Quia voluit tanquàm intimè nobis uniri, et intra nos esse, non

intimè vult nobis conjugi.

Quod cor-
pori ei-
bus, hoc
animæ
Eucharis-
tia.

Joan. 6. 58.

Hinc de-
citur com-
municio.

Ps. 33. 9.

tantum foris in re aliquâ præsens. Itane, Jesu, non refugis hoc pectus, et viscera ingredi? 2. Ut significaret se effectus omnes per hoc Sacramentum in animâ nostrâ efficere, quos cibus et potus in vitâ corporali: nutrire, conservare, augere, roborare, lætificare, et innatum concupiscentiæ calorem compescere, ne viscera depascat: *Qui manducat me, et ipse vivet propter me.* Et quomodo non appetam cibum istum? 3. Ad commendandam caritatem mutuam: siquidem panis ex multis granis, nec non vinum ex uvis coalescit. Sic per hoc sacramentum efficiamur unus spiritus cum Christo, et inter nos: unde et appellatur communio. Et quia panis non fit nisi granis commixtis; et vinum, nisi pressis uvis et calcatis: ita oportet mortificare in se inordinatos affectus, ut illam spiritûs unitatem, et sacramenti hujus virtutem, et fructum, participemus; et gustare possimus *quàm suavis est Dominus.*

MEDITATIO XIV.

Ritus à Christo usurpato in consecratione, et exhibitione corporis et sanguinis sui. Matth. 25. 26. Marc. 14. 22. 1 Cor. 11. 23.

PUNCTUM I.

ACCEPTIT panem in manus. Poterat positum in mensâ transmutare: sed in manus accepit, ut significaret opus id esse divini potentie, et divini manus; deinde opus esse maximæ liberalitatis: *Aperis tu manum tuam, et imple omne animal benedictione:* Denique, quod suo labore, et meritis nobis illum panem acquisivisset, ita ut nos labores manuum ejus manducemus.

PUNCTUM II.

Levavit oculos in cælum: ostendens hunc esse panem de Cælo verum, et corda illuc pura, cum fiducia et desiderio hujus cibi erigenda esse; sicut in Missâ admonemur: *Sursùm corda.*

Gratias egit Patri pro tanto dono per ipsum hominibus collato: easque tantò ardentiores, quàm pro panibus egerat multiplicandis, quantò istud præstabat beneficium. Quas me agere convenit, cum de illo pane participo?

Benedictio Christi efficac. *Benedixit.* Benedicere Dei, est benefacere. Benedicendo igitur panem, eum transmutavit in corpus suum. O benedicte Domine! benedic etiam mihi, et muta me in virum alterum.

Matt. 26. 26. Marc. 14. 24. Verba benedictionis fuerunt, cum dixit: *Hoc est corpus meum*; et: *Hic est sanguis meus*. Nam dicendo fecit, ut essent quod dicebantur.

Fractio- nis mys- teria. *Et fregit.* Integrum in manus accepit; et benedictum fregit: 1. Ad commendandam caritatem inter nos, qui de uno pane edimus. 2. Causâ mysterii; ut intelligatur quod, diviso Sacramento, tantum manet sub fragmento, quantum toto tegitur. 3. Docemur hunc panem, antequam edatur, accuratâ consideratione frangendum esse; meditando magno affectu singula, quæ in hoc sacramento continentur: corpus, sanguinem, animam, divinitatem Christi; nec non et meritorum ejus, et satisfactionum infinitos thesauros.

PUNCTUM III.

Sese de- d. 1. Matt. 26. 26. Matt. 8. 8. Distributio sacramenti. *Deditque discipulis suis*, (ô beatum donum, et maximum!) dicens: *Accipite et comedite*. Non exhibetur nobis adorandum tantum, sed edendum, atque in viscera recondendum. Non fuissent alioqui ausi tam divinum panem edere. *Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum*: sed, quia jubes, edam, et sanabitur anima mea.

MEDITATIO XV.

De potestate conficiendi Eucharistiam datâ tunc apostolis.

PUNCTUM I.

DATA est potestas apostolis conficiendi corpus et sanguinem Christi per ea verba: *Hoc facite in meam commemorationem*. In quo elucet. 1. Caritas eximia erga hominem; cui soli, non angelis, dedit potestatem supra corpus suum; ut homo non jam diminutus sit paulò minùs ab angelis, sed supra illos exaltatus. 2. Liberalitas; quâ sine ullâ restrictione contulit hanc potestatem: non limitatam ad certum numerum personarum, neque ad qualitatem, putâ ad sanctos tantum; neque ad locum, aut tempus; sed quâ ubique et semper confici possit. 3. Dignatio, ac velut obedientia, et humilitas incredibilis, ut ad sacerdotis ritè ordinati vocem præsens infallibiliter adsit: quamvis is sit impius, et sacramento abuti velit, et quamvis indignissima quæque exercenda essent in ipsum sacramentum, et adeò in Christum ipsum. Quanto istud majus, quàm quod voci Josue obedivit Dominus, solem sistens, ut Josue victoriam prosequeretur?

Sacerdotis potestas quanta. 1 Cor. 11. 24. Ps. 8. 6. Sacerdoti Christus obedit. Josue. 10. 12.

PUNCTUM II.

Sacrificium. Quòd per eadem verba instituti sint sacerdotes , ad offerendum Deo Patri sacrificium corporis et sanguinis Christi. Aliud enim est , sacrum conficere , aliud autem sacrificare. Utrumque verò conjungitur in hoc mysterio ; ita ut , dum conficit sacerdos sacramentum , simul offerat Deo contenta in sacramento ipso , tanquam hostiam sanctam , Deo placentem.

Quid sit ? 1. Expende , quòd sacrificium est oblatio Deo facta rei ipsi gratæ. Nulla porrò est vel pretiosior , vel gratior Deo , quàm ipsius Unigenitus , homo factus. Quare est sacrificium omnium possibilem excellentissimum.

Sacrificii effectus. 2. Quòd unicum hoc habet omnes sacrificiorum differentias multò eminentiùs. Nam est Eucharisticum , (quod nomen tanquam proprium obtinuit ;) quia nullæ gratiæ Deo acceptiores esse possunt , quàm quòd in recognitionem beneficiorum offeratur ipsi Christus , per quem nobis omnia donavit. Est propitiatorium , ad remissionem peccatorum , et quorumvis suppliciorum condonationem : quia fructus Dominicæ passionis per hoc sacrificium efficaciter nobis applicatur , quando ipsemet Dominus Patri offertur , immolatus in memoriam ejusdem passionis. Denique est impetratorium quorumvis beneficiorum ; quia per hoc sacrificium modo singulari et excellenti in nomine Christi petitur. Promisit au-

tem ipse , dum ait : *Amen , amen , dico vobis : Si* Joan. 16. 23. *quid petieritis Patrem in nomine meo , dabit vobis.*

PUNCTUM III.

Quòd Christus jussit hoc sacrificium *in sui memo-* Christi *riam peragi :* nimirum in memoriam suæ passionis , duplex sacrificium. in quâ se obtulit cruentè pro redemptione nostrâ. Duplex enim oblatio facta est à Christo sui ipsius : una cruenta , per effusionem sanguinis , et realem mortem : altera incruenta , in Eucharistiâ , ubi mors Christi repræsentatur per sacramentales species , dum in alterâ corpus , in alterâ sanguis consecratur ; tametsi utrumque sub quâlibet specie contineatur. Ideò incruenta dicitur sacrificatio : quia verè sanguis non est extra corpus , neque hoc sine sanguine ; sed ex ipsis speciebus , una primò significat corpus , altera , primò sanguinem ; atque vi consecrationis , in unâ corpus tantum , in alterâ sanguis ponitur. Cætera tamen omnia concomitanter sub utrâque specie continentur.

Porrò , non potuit aptius memoriale passionis Dominicæ , neque monumentum gratiarum pro tanto beneficio efficacius inveniri , quàm ipsiusmet passi Domini viva exhibitio , et præsens oblatio. Nec modò in memoriam passionis suæ , verùm etiam reliquorum ipsius gestorum , et excellentissimarum virtutum , quarum se præbuit vivum exemplar , exstare voluit istud sacrificium ; unde ad eas imitandas proce-

mur : alioqui parùm grati futuri erga nostrum Redemptorem et Magistrum.

MEDITATIO XVI.

De insinuatione proditoris super
cœnam.

PUNCTUM I.

Judas Christum turbabat. Marc. 14. 18. Cur insinuat proditorem. Matt. 26. 23. QUOD *Jesus turbatus est spiritu*. Tanta erat indignitas rei, quòd à discipulo et amico traderetur, et sic dolebat illius vicem. Et dixit : *Amen, amen dico vobis, quia unus ex vobis qui manducat mecum tradet me; et qui intingit mecum manum in paropside, me tradet*. Voluit autem indicare proditorem ob plures causas. 1. Ut intelligerent patere sibi occulta cordium : unde non parùm Christo aggerebatur doloris. 2. Ut sic Judam ad sanitatem revocaret ; quod efficere studuit, dum se consciùm cogitationum, ac proinde Deum, et vindicem malefactorum significat : deinde, quia Judas non videbatur magni facere, quòd Christum traderet, quando Christus professus fuerat se neci dandum. Monet autem Christus, inde ipsum non excusari, cum ait : *Filius quidem hominis vadit ; verumtamen vix homini illi, per quem tradetur : et tandem minando supplicium : Bonum erat ei, si natus non fuisset homo ille*. Nec tot hisce modis potuit flectere proditorem.

PUNCTUM II.

1. Quomodo affecti fuerint discipuli ex hâc insinuatione proditoris ! *Contristati valde, cœperunt singuli dicere : Numquid ego sum, Domine ? Bonæ mentis est timere, quando etiam sibi conscia non est.*

2. Noluit Christus palàm facere nominatim proditorem, quamvis mox ipso facto patefaciendus esset ; ne apostolorum in eum animi exacerbarentur, et ut parceret famæ : quod nobis imitandum, ne per nos fiat quod etiam alioqui futurum est.

3. Patefecit tamen, tum ipsi Judæ, cui interroganti : *Numquid ego sum, Rabbi ? At : Tu dixisti* ; tum Joanni recumbenti supra pectus, cui indicium dedit : *Cui ego intinctum panem porrexero*. Porrexit autem Judæ, cum amoris significatione, ut eum emolliret : adeò non sunt etiam inimicis neganda benevolentia signa ; *prunas enim sic congregabis super caput eorum*.

PUNCTUM III.

Obstinatio Judæ, et pœna eum secuta. Non flectitur tot indicis caritatis, sed institit cupiditati suæ pretium recipiendi pro vendito Magistro. Pœna fuit duplex. 1. Quòd post *buccellam panis ex manu Christi acceptam introivit in eum Satanas*, instigans ad executionem designati facinoris ; sicut prius fuerat ingressus, cum *misit in cor ejus ut traderet Jesum*, et cum sacerdotibus pacisceretur. Ita qui cœlestem

panem malâ conscientiâ sumit, dat locum diabolo in corde suo; qui, possessione illius acceptâ, præcipitat hominem in pejora semper. 2. Poena, quòd desertus est à Christo, quando Christus ait: *Quod facis, fac citius*: habui te hactenus in meo comitatu, totque modis servare studui; nunc vade à me. *Curravimus Babylonem, et non est sanata: derelinquamus eam*. Nec ideò te retrahere volui à facinore, quòd fugiam mortem; imò properari eam mihi cupio: *fac citius quod facis*. Plus ego appeto mori pro te, et mundo, quàm tu me tradere inimicis.

PUNCTUM IV.

Quòd, egresso Judâ, Christus ait: *Nunc clarificatus est Filius hominis*; eo nimirum, quòd ex cœtu suorum excessit impius. Absit à me, ut Deus sic clarificetur à me! Sed præcipue id dicit, quia, abeunte Judâ, inchoabatur passio, quam Christus gloriam suam ducebat, quòd per eam glorificandus esset Pater. O! sint mihi passiones propter Deum, gloriæ loco. Sic gloriabatur Paulus in *persecutionibus et in angustiis*. Sed et clarificatus est Christus in passione, dum in ejus morte tot sunt edita prodigia; et quia per passionem consecutus est gloriam resurrectionis, et ut *in nomine ejus omne genu flectatur*.

Deserit
Judam
Christus.
Joan. 13
27.
Jerem. 51.
9.

Joan. 13.
31.
Exitus
Judæ,
passionis
initium.

2 Cor. 12.
10.

Phil 2. 10.

MEDITATIO XVII.

Contentio apostolorum, et prædictio scandali.

PUNCTUM I.

FACTA est contentio inter eos, quis eorum videretur esse major. Obliti prioris tristitiæ, ex eo ortæ, quòd ex ipsis aliquem proditorum esse Magistrum diceretur, primatum jam contentiosè ambiunt: sic est impotens ambitio, et omnia postponit. Sanat Dominus humilitate ambitionem: aliter apud se agi oportere quàm in mundo; aliasque sui regni leges esse, quàm terreni: *Qui major est in vobis, fiat sicut minor: et qui præcessor est, sicut ministrator*. Idque suo exemplo sanxit: *Nam et ego in medio vestrum sum, sicut qui ministrat*; ita præsum, ut serviam. Videlicet in humilitate præesse oportet; et lucra amare subditorum, non ipsum prælationis honorem.

Ne tamen despondeant, laudat ipsos: *Vos estis qui permansistis mecum in tentationibus meis*. Vel in testes adducit ipsos tribulationum quas passus sit; quòdque nihil minùs, quàm commoditates suas, aut gloriam quæsierit in omni vitâ: quod cùm ita sit, nec ipsos debere talia spectare. Ego enim, inquit, *dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum*. Pater autem, ut videtis, per multas tribulationes

Luc. 22.
24.
Ambitio-
nem sa-
nit humi-
litas.

Mat. 23. 12 et 17.

Mat. 23.

Mat. 23.